

Als mens thuis denk ik: dit is geen natuurramp, maar beleid

Er gaan dagen voorbij dat ik niet denk aan Mariëlle Paul, demissionair minister van Sociale Zaken namens de VVD, maar nu heb ik haar handschrift gezien. In ronde letters schreef ze 'neel' en 'niet doen!' in de kantlijn van een advies van haar ambtenaren om haast te maken met een wetsvoorstel dat een beetje verlichting moet brengen in de toestand van uitgebuite arbeidsmigranten. Sindsdien denk ik veel aan Mariëlle Paul, in combinatie met het woord: waarom?

De parallelle uitbuitingseconomie waarin mensen die hierheen zijn gehaald met z'n twintigen in een eengezinsflat slapen en één douche delen, terwijl de werkgever wekelijks 150 euro huur inhoudt op hun loon, is natuurlijk niet écht een probleem 'van de mensen thuis', zoals wij tegenwoordig worden genoemd door politici die zeggen dat ze ons welzijn van groot belang vinden.

Maar als mens thuis geloof ik niet dat je oprecht geïnteresseerd kunt zijn in ons welzijn als je andere maatstaven hanteert voor een Pool in het Laakkwartier dan voor ons. **Als mens thuis heb ik er bezwaar tegen dat degenen die hierheen worden gehaald om werk te doen dat niemand wil doen, worden behandeld alsof ze geen volwaardige mensen zijn - dat gebeurde een paar generaties geleden ook al.**

Als mens thuis heb ik bedenkingen van structurelere aard, tegen de scheefgegroeide Nederlandse economie van distributiecentra, slachthuizen en kassen, waar Nederlanders niet willen werken omdat die daarvoor te hoogopgeleid, te well-to-do en te vergrijsd zijn, waardoor mensen van elders onze amaryllissen moeten verzorgen en varkens moeten slachten die voor het buitenland zijn bestemd.

Als mens thuis vind ik het een schande te leven in een land waarin groezelige uitzendbazen Roemenen en Bulgaren huisvesten in lekke caravans en op straat zetten zodra het werk gedaan is, en waar arbeidsmigranten bovengemiddeld vaak slachtoffer zijn van ernstige ongevallen op het werk.

Als mens thuis denk ik: dat in Horst aan de Maas een industrieterrein is volgebouwd met distributiecentra, een hub voor een onafzienbare stroom pakketten die van de Rotterdamse haven naar het Duitse achterland loopt en weer terug, waardoor een op de tien inwoners er arbeidsmigrant is, is geen natuurramp, maar beleid. **Als mens thuis denk ik dat je er iets aan kunt doen door spaarzaam te zijn met vergunningen en subsidies, door niet alle ondernemerschap blind te omarmen.**

Waarmee we zijn aangeland bij de 'neel' van Mariëlle Paul. Zij nam als VVD-minister het dossier arbeidsmigranten over van Eddy van Hijum toen zijn NSC het kabinet verliet. Van Hijum was met ministapjes een soort van werk aan het maken van aanbevelingen die er al vijf jaar liggen, vervat in een vlammend rapport, om het leven van arbeidsmigranten minder ellendig te maken.

Zijn belangrijkste erfenis: een wetsvoorstel om te verbieden dat werkgevers maximaal een kwart van het loon van arbeidsmigranten inhouden voor huur. Werkgevers wilden graag aan de regeling vasthouden, want gemak en controle; arbeiders werden evenwel veel te afhankelijk van hun baas, en verloren hun huis als ze hun baan verloren.

Paul draait het plan van haar voorganger terug. 'Nee!', krabbelt ze op een nota waarin haar ambtenaren haar erop wijzen dat het wetsvoorstel snel moet worden ingediend. 'Nee', doet ze als haar ambtenaren haar in september erop wijzen dat ze de Tweede Kamer spoedig moet informeren over de vertraging; ze wacht ermee tot een dag ná de verkiezingen, waardoor Dilan Yesilgöz tijdens de campagne niet hoeft te vertellen dat de VVD wederom de kant van de misstanden en de uitzendbedrijven kiest.

'Dit!', schrijft de minister onder de zin dat werkgevers vinden dat ze loon kunnen blijven inhouden als er maar gewoon iets strenger wordt gehandhaafd op uitwassen. Haar geschokte voorganger vermoedt de hand van de uitzendlobby. **Wellicht. De krabbels bieden in elk geval een fascinerend kijkje in het beslisproces van een VVD-minister.**